

IBDIS

We know

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRUGĂ, OVIDIU

Istoria altfel decât la școală / Ovidiu Drugă. - București : Evenimentul și Capital, 2023

ISBN 978-630-6572-04-5

94

ISTORIA ALTFEL DECÂT LA ȘCOALĂ

OVIDIU DRUGĂ

 Editura
Evenimentul
și Capital

București, 2023

CUPRINS

Prefață de Dan Andronic	9
Căderea Constantinopolului. Călătoria corăbiilor pe uscat și maghiarul din Brașov, parte din strategia îndrăzneată care a schimbat soarta Sud-Estului Europei	12
Cursa mârșavă întinsă de Sinan Pașa lui Mihai Viteazul	16
Teribila soartă a fiicei lui Ștefan cel Mare. Temniță în loc de tron	22
Lăcustă Vodă. Cel mai nedreptățit domn al Moldovei	28
HOREA A FOST MASON? Analiza unei teorii senzaționale	34
De ce sunt ungurii supărați pe români	40
Unde n-a izbândit cu sabia, Ștefan cel Mare a reușit cu mintea! Principiul genial prin care a ținut în șah imperiile vecine!	46
Misterul morții lui Napoleon. A fost otrăvit cu arsenic?	54
Basarabia, salvată de soldații ardeleni din armata Austro-ungară	60
Britanicii au atacat China ca să poată vinde opiu dar, în treacăt, au luat Hong Kong-ul!	66
Singurul ocupant rus de pe urma căruia românii au avut de câștigat. Cum a ajutat KISELEFF modernizarea principatelor?	70
Nedreptatea cumplită făcută lui Caragiale. De ce l-a făcut scăpat Justiția pe calomniatorul Caion?	76

Misterioasa moarte a lui Ionel Brătianu. Bărbatul de stat	
căruia îi datorăm România Mare a fost asasinat de sovietici sau a fost victima unui malpraxis?	82
Puciul de la berărie. Cum a eşuat Hitler în încercarea de a-l copia pe Mussolini	88
Conspirația Comintern. Cum au încercat sovieticii să pregătească revoluția mondială	96
Mârșăvia lui Stalin. I-a atras în cursă pe polonezi ca să fie măcelăriți de nazişti!	102
1940 - Hitler a decis de unul singur să dea Cadrilaterul bulgarilor. Povestea unui Diktat despre care nu mai vorbește nimeni!	108
„Ostași, Vă ordon: Treceți Prutul!“, ordinul prin care Ion Antonescu și-a semnat condamnarea la moarte!	114
Istoria nefardată a alianței dintre Antonescu și Hitler. Ce demonstrează documentele oficiale	122
Eliberarea Basarabiei și Nordului Bucovinei, un „cadou“ al lui Hitler pentru Antonescu? „Operațiunea München“, ușurată de Blitzkrieg	128
Richard Sorge, cel mai eficient spion din istorie. Stalin a refuzat să-l salveze de la moarte și i-a trimis nevasta să moară în Gulag	136
Jefuirea României de către sovietici prin Tratatul de Pace de la Paris	144
Carol al II-lea, regele playboy. Trei căsătorii, patru copii și un număr nesfârșit de aventuri	150
Crimele sovietice împotriva românilor. Marea deportare din 12-13 iunie 1941	156

A dat HORIA SIMA ordinul pentru MASACRUL DE LA JILAVA?	162
27 ianuarie 1945- Sovieticii eliberează lagărul de la Auschwitz. ADEVĂRUL DESPRE HOLOCAUST ÎNCEPE SĂ IASĂ LA LUMINĂ!	170
Istoria cumplită a lagărelor comuniste. 20.000 de oameni trimiși la muncă forțată fără proces	176
VÂNĂTOAREA DE NAZIȘTI. CUM L-AU RĂPIT ISRAELIENII DIN ARGENTINA PE ARHITECTUL HOLOCAUSTULUI“	182
DE LA RĂZBUNAREA ÎNFRICOȘĂ TOARE PLĂNUITĂ DE ABBA KOVNER, LA LUPTA LUI SIMON WIESENTHAL PENTRU DREPTATE	188
Cine l-a turnat pe Noica la Securitate. Enigma sursei „Șerban“	194
Asasinarea lui John Lennon. Criminalul era un fanatic religios sau voia cu disperare să devină celebru?	202
Statele Unite și URSS au fost de cinci ori la un pas de apocalipsa nucleară!	208
Adevărul despre Nelson Mandela. Laureatul Premiului Nobel pentru Pace nu a fost deloc „un sfânt“	214
Istoria unei minuni! A salvat „Sfântul cu stigmat“ viața unei bolnave de cancer?	220
ASASINAREA LUI ANWAR SADAT. UCIGAȘII ISLAMIȘTI AU FOST MANEVRAȚI DE UN APROPIAT AL PREȘEDINTELUI?	224
Discursul secret al lui Hrușcirov. L-A FĂCUT PRAF PE STALIN CA SĂ-ȘI CONSOLIDEZE PROPRIA PUTERE!	228

LIBRIS We know books	
Cum a încercat Gheorghe-Gheorghiu-Dej să dezmembreze rețelele sovietice de spionaj din România? „ Dacă vă prindem, numai Dumnezeu vă mai poate ajuta! “	232
Declarația din aprilie 1964 a însemnat independența României față de URSS sau numai a conducerii de Partid față de Kremlin?	238
Dispariția Uniunii Sovietice! Nici KGB-ul n-a mai vrut să lupte pentru apărarea comunismului!	244
Miracolul de pe 4 iunie 1989. Triumful muncitorilor polonezi asupra comunismului	250
DE CE NU A FĂCUT NIMIC GORBACIOV pentru a bloca puciul din august 1991?	258
GENERAȚIA DECRETELOR. Prin ce calvar au trecut româncele din cauza megalomaniei lui Ceaușescu	264
Cum a mușamalizat procuratura lui Ceaușescu dezastrul de la Certej. Zeci de morți, niciun vinovat!	268
Cum a ajuns Ceaușescu să-l ia la rost pe primarul New York-ului. Americanii s-au întrecut în lingușeli la adresa dictatorului român	274
Dacia, o ambiție a lui Ceaușescu	280
POVESTEA OFITERULUI CIA CARE A FĂCUT FBI-UL DE RÂS. A REUȘIT SĂ FUGĂ ÎN URSS, DEȘI ERA FILAT NON-STOP!	286

ISTORIA ALTFEL, o oglindă magică

Prefață de Dan Andronic

Istoria, mai mult decât oricare alt domeniu de cercetare, poate fi descrisă ca o fereastră către trecut, o oglindă în care reflectăm evenimentele și personalitățile care au modelat cursul omenirii. “Nu cunoaștem nimic din viitorul omenirii decât ceea ce știm din istoria ei.”, spunea Alexis de Tocqueville. La câțiva ani distanță, un alt om cu destin de excepție, adăuga: “Istoria învață, dar nu are studenți.” Era vorba despre Mahatma Gandhi.

Pentru cineva cu o pasiune pentru istorie, acest domeniu este un adevărat tezaur de înțelepciune și cunoaștere. Atractivitatea istoriei rezidă în profunzimea și complexitatea sa, în abilitatea de a înțelege de ce lucrurile s-au întâmplat așa cum s-au întâmplat și în impactul pe care aceste evenimente l-au avut asupra prezentului nostru.

Acum trebuie să fac o mărturisire. Pasiunea mea pentru Istorie are la bază prietenia cu un coleg încă din școala generală, autorul acestor articole, Ovidiu Drugă. Un om erudit cu spirit profund și viziune originală. Un

prieten de suflet cu care m-am regăsit după ani de zile, alături de care am lucrat, a cărui plecare din această lume ne-a lăsat înmărmuriți. Era ceva crud, nedrept, acel moment în care te întrebi care este sensul a ceea ce se întâmplă.

Ovidiu Drugă avea capacitatea să ne arate că istoria este plină de povești fascinante despre indivizi excepționali și evenimente incredibile. De la marile bătălii ale antichității la mișcările sociale care au luptat pentru drepturile omului, aceste povești inspiră și educă. Istoria ne arată curajul și determinarea oamenilor de a-și urma visele și de a schimba lumea în bine.

Am selectat o parte din articolele sale publicate în "Evenimentul Zilei" și "Evenimentul Istoric"; pentru a vă face parte la această înțelegere a vieții. Pentru că Istoria înseamnă în primul rând un manual din care putem afla nu numai ce s-a întâmplat, ci și ce se va întâmpla.

Un alt aspect al atractivității istoriei este că ne ajută să înțelegem mai bine prezentul și să anticipăm viitorul. Studiind erorile și succesele din trecut, putem lua decizii mai informate în prezent. De asemenea, ne ajută să apreciem progresul pe care l-am făcut și să fim recunoscători pentru oportunitățile pe care le avem astăzi.

În încheiere, atractivitatea istoriei rezidă în capacitatea sa de a ne conecta cu trecutul, de a ne învăța

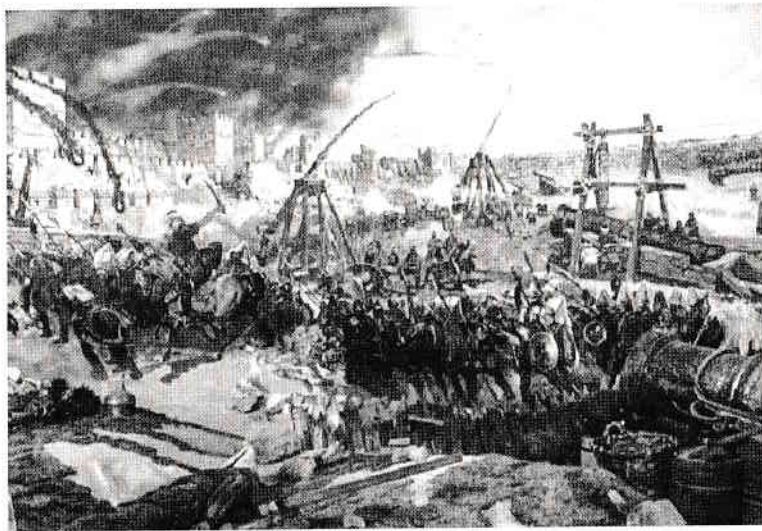
lecții valoroase și de a ne inspira pentru viitor. Este o disciplină care ne oferă o perspectivă unică asupra umanității și ne ajută să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine.

Așadar, volumul de față, ne ajută să nu uităm niciodată că istoria este mai mult decât o simplă înșiruire de date și evenimente - este o poveste captivantă a umanității în evoluție.

Căderea Constantinopolului. Călătoria corăbiilor pe uscat și maghiarul din Brașov, parte din strategia îndrăzneată care a schimbat soarta Sud-Estului Europei

Dacă înfrângerea creștinilor la Preveza (28 septembrie 1538) avea să fie contrabalansată de victoria creștinilor la Lepanto (7 octombrie 1571), căderea Constantinopolului (29 mai 1453) a fost un adevărat cataclism pentru Creștinătate. Istoria Sud-Estului Europei avea să se schimbe pentru sute de ani.

Victoria musulmanilor s-a datorat, în mare par-

te, manevrelor îndrăznețe ale sultanului Mehmet. În ciuda diferenței uriașe de luptători- aproximativ 7 000 de de partea bizantinilor împotriva a 50

000 până la 80 000 de oameni în tabăra otomană, apărătorii greci și latini ai Constantinopolului ar fi putut rezista în spatele zidurilor până la sosirea unui ajutor din Vestul Europei.

Otomanii și-au târât navele peste uscat pentru a-i înconjura pe bizantini

Din păcate pentru creștini, sultanul Mehmet a găsit o soluție pentru a înconjura complet orașul. Știa că pentru a obține victoria trebuie să-și mute măcar o parte din forțele sale navale în Cornul de Aur. Și bizantinii erau conștienți de asta, dar se bizuiau pe lanțul uriaș care se întindea peste ape, peste strâmtoarea Bosfor, blocând accesul flotei turcești.

Mehmet a găsit o soluție demnă de un despot oriental. A ordonat armatei sale să târască pur și simplu navele din Bosfor spre estul orașului peste limba de uscat. Nimeni dintre otomani nu avea curajul să se opună unui ordin al padișahului, oricât de imposibilă era sarcina. Au defrișat pădurea și apoi, folosindu-se de bușteni pentru a facilita alunecarea navelor, soldații otomani au îndeplinit ordinul.

Manevra a fost esențială, dar nu și suficientă pentru căderea orașului. O altă armă teribilă i-a ajutat pe osmanlâi să străpungă zidurile considerate inexpugnabile ale Constantinopolului.

Tunurile au adus victoria musulmanilor

Cel puțin unul dintre cumpletele tunuri care au adus pieirea Constantinopolului a fost opera unui creștin, un maghiar din Brașov pe nume Orban (Urban, conform altor surse). Acesta și-a oferit la în-

ceput serviciile împăratului bizantin Constantin al XI. Bizantinii nu aveau, însă, suficienți bani pentru a satisface pretențiile armurierului. Duceau lipsă și de materialele necesare turnării unor tunuri de calitate.

Drept urmare, Orban a părăsit Constantinopolul și s-a alăturat sultanului Mahomed al II-lea, care se pregătea să asedieze orașul. Orban a pretins că tunul său poate dărâma chiar și „zidurile Babilonului“. Turcii dispuneau de resurse imense, atât în ce privește materialele, cât și banii.

Orban s-a întrecut pe sine însuși și a construit cel mai mare tun al timpurilor sale. Turnat la Adrianopol, tunul măsoară peste 8 metri lungime. Ca să-l poată transporta la Constantinopol, turcii au fost nevoiți să folosească nu mai puțin de 60 de boi.

Tunul lui Orban, numit „Basilic“ era înspăimântător. Era capabil să arunce o ghiulea de piatră cu o greutate de 270 kg minge de piatră la o distanță de peste 1,6 km. Avea însă și dezavantaje greu de trecut cu vederea. Pentru a-l reîncărca era nevoie de mai bine de trei ore, iar ghiulele erau foarte puține.

De altfel, unele surse susțin că tunul s-a prăbușit sub propriul său recul după nici șase săptămâni.

Apărarea orașului se prăbușește.

Începe masacrul

Chiar și fără tunul lui Orban, sultanul Mehmet putea conta pe o putere teribilă în ceea ce privește artileria. Printre tunurile turnate de armurieri turci mai exista un aruncător uriaș de ghiulele din piatră. Cu ajutorul acestor tunuri, otomanii au reușit pe 29

mai 1453 să dărâme zidurile din suburbia Blachernae și să pătrundă în oraș. Chiar dacă asediatorii au fost respinși rapid, apărarea orașului era într-o situație critică. Tocmai atunci, șansa a surâs turcilor.

Căpitanul genovez Giovanni Giustiniani a fost rănit grav și a hotărât să se retragă în căutarea unui chirurg. Plecarea lui de pe ziduri și fuga lui cu o corabie spre insula Chios i-a demoralizat pe italienii care luptau pentru apărarea orașului. Mulți au fugit, ceilalți au pierit în luptă sau s-au sinucis aruncându-se de pe ziduri. Rămași singuri, bizantinii au continuat să lupte cu disperare pe străzile orașului. Împăratul a căzut în luptă, iar oștenii rămași au fugit spre propriile case să-și apere familiile. Nimic nu mai putea împiedica masacrul. Zeci de mii de creștini au fost uciși, înrobiți, violați sau jefuiți în zilele cumplite de după căderea orașului.

Cursa mârșavă întinsă de Sinan Pașa lui Mihai Viteazul

La jumătatea lunii octombrie a anului 1595, trupele lui Mihai Viteazul se îndreptau grăbite spre Giurgiu pentru a desăvârși victoria obținută în august la Călugăreni.

Cursa mârșavă întinsă de Sinan Pașa lui Mihai Viteazul. De această dată le stăteau alături și armatele principelui transilvănean Sigismund Bathory. Situația era destul de gravă, întrucât asupra Țării Românești plana pericolul de a fi transformată în pașalâc.

O victorie prea mică pentru a stăvili întreg aliotmanul

În ciuda victoriei repurtate la Călugăreni în august 1595, Mihai Viteazul nu a reușit să oprească înaintarea trupelor otomane spre București. Voievodul muntean s-a retras în munți pentru a aștepta întărirea ce urmau să vină din Transilvania.

La rândul lor, locuitorii din București și Târgoviște au fugit în codri lăsând orașele pustii. Ca urmare, Sinan Pașa intră în București pe 28 august 1595 și în Târgoviște pe 26 august, fără a întâmpina vreo rezistență. Știe că un contraatac creștin este iminent, lucru dovedit de faptul că otomanii încearcă să ridice cât pot de repede o întăritură din pământ care să-i ajute să se apere de un eventual atac.

Cu toate astea, conform instrucțiunilor primite de

la sultan, Sinan Pașa începe să pregătească transformarea țării în pașalâc și împarte funcții administrative.

Contraatacul creștin

La 12 septembrie oastea munteano-transilvană a lui Mihai se găsea la Stoenesti, în așteptarea armatelor conduse de Sigismund Bathory. Pentru a-l ajuta pe Mihai, principele Transilvaniei își așază tabăra la Codlea (3 septembrie 1595), așteptând sosirea aliaților săi.

Ștefan Răzvan, domnul pe care Sigismund îl impusese pe tronul Moldovei (aprilie – august 1595) vine cu 2 300 de pedes-trași, 700 călăreți și 22 de tunuri. De la Oradea sosesc 800 de călăreți și lăncieri, precum și 1 200 de pușcași pedestri, iar din Polonia, 300 de cazaci și 1 500 de cavaleri silezieni.

Cetățile săsești, Brașov, Sibiu, Mediaș și Bistrița trimit fiecare câte 1 000 de trabanți. De o mare importanță aveau să se bucure cei circa 300 de artileriști italieni a căror pricepere în folosirea tunurilor avea să se dovedească hotărâtoare în luarea cetății Giurgiu. Astfel, tabăra creștină numără, după sosirea secuilor, circa 30 000 de soldați căliți.

Trupele ardeleni încep traversarea Carpaților pe 1 octombrie 1595. La Rucăr fac joncțiunea cu oastea domnului muntean (6 octombrie) și în două săptămâni ajung lângă Târgoviște. Mihai Viteazul cu oamenii lui formează avangarda, îi urmează Ștefan Răzvan. Ariergarda este alcătuită din oștile principelui transilvănean.

Cursa mărsavă întinsă de Sinan Pașa lui Mihai Viteazul

Cum trupele sale s-au răspândit prin țară după pradă, Sinan pașa lasă 5 000 de turci să apere Târgoviște și se retrage spre București. După arderea fortificațiilor ridicate din ordinul său, marele vizir își duce oastea la Giurgiu, pentru a trece în sudul Dunării.

Aflând de la iscoade că „Sinan, în calea sa de la București la Giurgiu, tăia toate podurile de pe râuri, punea piedici la treceri, strâmtori și vaduri, ardea și pustia toate satele, ca astfel lipsa bucatelor și anevoințele să întârzie goana ce-i da armia creștină, generalii se sfătuiră atunci și hotărâră a schimba drumul, a lua altul mult mai spre dreapta de București.

Acel drum, pe lângă aceia că avea folosul de a nu fi călcat și smintit de dușman, scăpă încă pe creștini de cursa ce le întinsese Sinan la mănăstirea lui Alexandru Vodă la București, care săltă și atunci și se răspândește în aer fără a vătăma pe nimeni.“, scrie Nicolae Bălcescu în Istoria românilor sub Mihai Vodă Viteazul.

Fuga turcilor peste Dunăre

Când creștinii ajung la Giurgiu, cea mai mare parte a oștirii otomane trecuse deja Dunărea: „Iară turcii dacă văzură atâtea oști strânse, ei nu aș-teptară, ci toți de pretutindeni deteră dosul a fugii“ (Cronica Buzeștilor). Podul peste Dunăre, plin de otomanii în retragere, și ariergarda, circa 5 000 de oameni, sunt supuse tirului devastator al tunurilor creștine.

Cronicarul Balthazar Walter, contemporan cu eve-

nimentele, scrie: „Domnul Mihai atacând mulțimea mare a armatei dușmane rămasă pe mal, o lovește, o împinge, o îneacă, o așterne la pământ cu tunurile și o nimicește aproape toată. Ba chiar desface și bucăți și distruge cât poate mai iute prin ghiulelele tunurilor podul îndreptat spre insula Dunării și de aici prelungit până la țărmul românesc... de ase-menea, scufundă două nave mai mari, străpungându-le cu ghiulelele, în timp ce alte două abia mai scapă, dar grav avariate“.

Pierderile turcilor sunt uriașe. În afara celor aproape 3 000 de morți, „poverile și munițiile și tunurile și vistieria au rămas pe malul celălalt“, se jeluiește cronicarul otoman Selâniki.

Luarea Giurgiului

Lăsați în urma otomanilor, care nu-și doreau decât să scape cu viață, cei 10 000 de robi creștini au fost eliberați. Creștinii nu se mulțumesc cu măcelărirea turcilor. Profitând de haosul creat, atacă cetatea Giurgiu. Bombardamentul reușește să spargă zidurile, creând o breșă prin care pătrund 60 de luptători toscani. După deschiderea porților, garnizoana e nimicită, iar cetatea incendiată.

Prada a fost uriașă, în valoare, se pare, de peste 2.000.000 de galbeni. O sursă contemporană notează că nu numai comandantii oștirii ardelenice s-au îmbogățit, dar și ostașii de rând.

O înfrângere usturătoare pentru Otomani

Dacă mulți istorici contemporani par să pună la îndoială că la Călugăreni ar fi fost o victorie clară a

lui Mihai, în privința biruinței de la Giurgiu nu există niciun dubiu. O dovedesc măsurile luate de sultan la auzul veștilor.

Iată ce notează Nicolae Bălcescu în cartea sa Istoria românilor sub Mihai Vodă Viteazul: „Sultanul nu se mulțumi cu aceasta și, chemând pe Mustafa, află de la dânsul mărimea pierderii și purtarea cea neînțeleaptă a lui Sinan. Groaza domni la Constantinopole când se auzi de pățania lui Sinan, îndată ce sosi în capitală. Sultanul îl scoase din vizirat și îl trimise în locul său obișnuit de exil, la Malgara. De asemenea, depărtă din slujbă și pe caimacamul Ibraim Pașa, învinovățindu-l că n-a trimis din vreme oștirii bani și bucate, și numi vizir pe Sala-Mohamet-Pașa.“

Teribila soartă a fiicei lui Ștefan cel Mare. Temniță în loc de tron

A fost o vreme când copiii mai-marilor acestor pământuri nu erau sortiți unei vieți de plăceri. E drept, o duceau mai bine decât oamenii de rând și li se iertau ușor păcatele tinereții, dar nu-și puteau alege nicidecum soarta, pentru că aparțineau țării.

Tragicul destin al Olenei, fiica lui Ștefan cel Mare, nu face excepție. Sortită unui cneaz rus pe care nu-l văzuse niciodată, domnița moldoveancă nu avea să-și mai vadă niciodată nici tatăl, nici meleagurile natale. N-o aștepta o poveste de basm, ci Golgota suferinței.

Prima tragedie

Olena sau Elena Voloșanca, așa cum apare ea în cronicile rusești, s-a născut, probabil în 1465 sau 1466, rod al primei căsătorii a domnului Moldovei. Mama Olenei, frumoasa Evdokia Olelkovici de Kiev, era încă o copilă când s-a căsătorit cu Ștefan pe 5 iulie 1463, la Suceava, dar aducea ca zestre alianța cu una dintre cele mai puternice familii ale acelor timpuri.

Bunicul sau Vladimir, mare cneaz de Kiev, era descendentul marilor duci ai Lituaniei, din care provenea și familia regală a Poloniei. Acest bunic a fost, de altfel, primul care s-a creștinat, luând numele bizantin de Vasile. Din cei patru urmași ai lui, doar tatăl Evdokiei, Alexandru (Olelko), a rămas în istorie. L-a sprîjinit pe vărul său, regele Poloniei, Cazimir al IV-

lea Jagello, care drept răsplată i-a confirmat rangul de mare cneaz de Kiev.

După nume, domnița Evdokia pare să fi fost ortodoxă. Chiar dacă a fost o căsătorie dictată de rațiuni de stat, Ștefan a iubit-o, dacă ne gândim că a continuat să facă danii pentru sufletul ei mulți ani după ce a pierdut-o. Evdokia s-a stins la numai patru ani după căsătoria cu Ștefan cel Mare, adică în 1467. Nu se știe clar dacă boala i-a adus sfârșitul sau o naștere cu probleme. Mormântul ei a fost descoperit la biserica Mirăuților, care adăpostea pe timpul lui Ștefan cel Mare mitropolia Moldovei.

O alianță politică

Rămasă de timpuriu fără mamă (Olena avea în 1467 doar un an sau doi), copila și-a pierdut și fratele după câțiva ani. Petru, născut probabil în 1465 sau 1466 s-a stins în 1480, deci când nu avea mai mult de 14-15 ani. Mormântul lui se află la mănăstirea Putna. Despre fiul cel mare a lui Ștefan, Alexandru, născut în jurul anului 1464 și mort în 1496, nu se știe nici până astăzi cu certitudine dacă era al Evdokiei sau al unei anume Marușca.

Chiar dacă era în doliu după pierderea lui Petru, căsătoria Olenei nu mai putea să aștepte. Ștefan pornise negocieri pentru o alianță dinastică încă din 1479. Voia să-și mărite fata cu Ivan Ivanovici (moștenitorul cneazului Moscovei).

În acest scop i-a scris cumnatei sale Teodosia, sora răposatei doamne Evdokia Olelkovici de Kiev și mătușa Olenei, care era rudă și cu familia princiară moscovită. Așa se face că în 1480 sau 1481 la Suceava